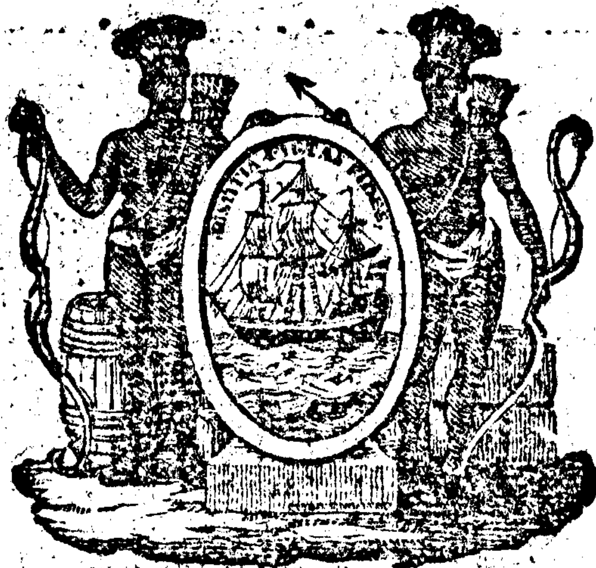
A°. 1839. N°. 28.



Zaturdag, 6 April.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 3 April 1839.

Bij resolutie van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, van den 30 Maart ll, No. 534/451, is aan den Heer J HELB, *eervol* ontslag verleend uit deszelfs tijdelijke function van CURATOR bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, en is dezelven voorts *ad interim* benoemd tot *Kolonialen Ontvanger en Betaalmeester* en *Betaalmeester* van het *Pensioen-fonds* der Ambtenaren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 3 April 1839.

Namens den Gouverneur Generaal *ad interim* der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het Brood* bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* Centen moet wegen 5 Oncen en 1 Lood; — en

Dat van *vier* Centen, 2 Oncen en 1½ Lood.

De prijs van het *Vleesch* is bepaald, als volgt:

Het RUNDVLEESCH 50 Centen } per ℔.
Het SCHAPENVLEESCH 48 Centen }
Het VARKENSVLEESCH 36 Centen }

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertentien.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 3den dezer, het Schip Voorwaarts, Kapt G. Donn, naar Rotterdam: lading: 224 vaten Suiker en 72 balen Schoone Katoen.

Den 4den, het Schip Koophandel, Kapt Frans Popken, naar Middelburg en Rotterdam: lading: 387 vaten Suiker, 18 balen heele- en 8 balen gebroke Koffij, 17 balen schoone- en 2 balen vuile Katoen.

UITGEZEILD.

Den 1sten dezer, de Fransche Oorlog-Stoombrik LE COURSIER, onder bevel van den Luitenant de Vaisseau LE BRUN.

Mengelingen.

BRIEF VAN DE EEUW AAN DE EEUWIGHEID.

VEEL GELIEFDE MOEDER!

Ik heb u een zeer treurig berigt te geven. Mijne nicht, Mejufvrouw *Tijding* namelijk, onlangs met eene weduwe uit onze buurt, Mevrouw *Logen*, aan den bekoorlijken oever der stille wereldzee wandelende, werden beiden door eene bende vedermenschen, *dagbladschrijvers* genoemd, overvallen en ontvoerd. Nog altijd worden zij door die barbaren streng gekerkerd gehouden, en dagelijks gedwongen om edele daden, groote wapenfeiten, roemrijke overwinningen, menschenheil bevorderende ondernemingen en instellingen van voorname menschen te verhalen. Mijn verblijf op deze aarde is mij reeds nu zeer bitter en zuur gemaakt; die ondankbare menschen, zij noemen mij slecht; zij noemen mij de *ijzeren eeuw*, en de hemel weet, wat voor bijnamen zij mij niet al meer geven. Uit het regte oogpunt beschouwd, ben ik toch eigenlijk niets meer of niets minder dan een ontzaggelijk groot *niet*; een *iets* dat niet bestaat; een woord, een naam voor hetwelk geen voorwerp aanwezig is; eene dame, die noch maagd noch gade is, *ergo* kan ik noch slecht noch goed zijn. Om die ondankbare bejegeningen te vergeten, en mij wat te verstrooijen, doe ik nu en dan een plezierreisje. Dit deed ik ook gisteren. Mevrouw *Vrijheid*, die, zoo als gij weet, sedert lang in haren weduwenstaat schier door ieder verlaten is, kwam van eene reis rondom de wereld terug, en was danig verkouden geworden. Een dokter had haar den raad gegeven; zich naar *Engeland* te begeven om aldaar eene oude vriendin, Mevrouw *Genezing*, te gaan opzoeken. Dit was zij dan nu ook voornemens te doen. Zij had, vertelde zij mij, zich eigenlijk in *Noord-Amerika* metterwoon gevestigd. »Eenige weinige jaren geleden," zeide zij, »deed ik eens reis naar *Frankrijk*, en legde aldaar eene fabriek aan. In het eerst gingen mijne zaken er zeer goed, maar eene mijner vroegste minnaars, en nog eenige andere oude jongens, maakten mij welhaast mijn verblijf te *Parijs* onaangenaam. Van daar ging ik naar *Brussel*, maar de *kantenfabrikeurs*, aldaar, wikkelden mij in allerlei soort van krakeel, en nu begaf ik mij naar *Italië*, welk land ik echter slechts per diligence en met eenen keizerlijken pas voorzien, *vlugtig* doorreisde om mij naar *Polen* te begeven. Daar is het mij evenwel zeer slecht gegaan. Een groot man had op mij zijn oog geslagen, doch alzoo hij niet *ingenomen* had, wat het recept van den dokter hem had aangewezen, moest hij den grooten overstap doen, en een ander, die in zijne plaats trad, vervolgde mij hard. Bij dat al kwam ik nog met Tante *Cholera* in twist, en nu ben ik, zoo als gij ziet, met stukkende kousen en schoenen, en uitgeput van krachten, hier aangeland."

Wij beklaagden de arme vrouw regt hartelijk, en deden haar een goed eind weegs uitgeleide. Jufvrouw *Mode* zat mij ter regterzijde en Mevrouw *Vrijheid* aan mijne linkerzijde; tegenover mij zaten de Heer *Hoogmoed* en Mejuffer *Armoede*; de *Politiek* mende het wagengespan. De dames *Domheid*, *Vrijpostigheid*, *Betweterij*, *Kabaal*, *Kuiperij*, *Kortzigtigheid*, *Overspanning*, *Boosheid* en *Zotheid* reden, in verscheiden Landaus, Berlines en Tilburies, achter ons aan. De heeren *Adeltrots*, *Nijd* en *Eigenwaan* begeleidden ons te paard. Ik had ook den heer *Welstand* tot dit pleiziertogtje genoodigd, doch hij had zich wegens eene steeds toenemende ongesteldheid verontschuldigd, en was t'huis gebleven.

Onderweg werden wij door vele bedelende lieden lastig gevallen; de dringendsten waren *Handel*, een uitgeteerd man op krukken — en *Kunst*, eene minzaam lagchende, bleeke figuur. De eerste werd met snijdende zweepslagen door mijne wagenmenster afgewezen, maar *Kunst* kreeg daarentegen van den heer *Hoogmoed* eene aalmoes. Nu trad ook nog *Hoop* tot onzen wagen op. Hare, anders rozenverwige, wangen waren door eene doodsbleekte overtogen, hare kleederen waren gescheurd. Haar treurige toestand wekte mijn mededoogen en ik reikte haar eene gift toe, die haar echter terstond weder door *Vertwijfeling* werd uit de handen gerukt.

Aan het logement *De Verlegenheid* komende, maakten wij er halt. De hospita, vrouw *Smart* en hare dochter, jufvrouw *Verdriet*, ontvingen ons zeer beleefd; niet minder vriendelijk werden wij door hare dienstmeisjes *Gebrek* en *Naaktheid* bediend. De knechts *Weelgeest* en *Haspelaar* dekten de tafel. Aan den disch gezeten, werden wij door gezang en harpenspel van *Knorrenland* vermaakt. Eenige oogenblikken later werd ons gezelschap nog vermeerderd door de aankomst der heeren *Rumoer* en *Lawaay* met mejufvrouw *Onrust*. De Heeren *Toorn* en *Twist* waren reeds vóór ons in het logement aangekomen, doch konden niet aan tafel verschijnen, omdat hun barbier en haarkruller, mosjeu *Vrijheidszwijmel*, hen had verzuimd. Mevrouw *Vrijheid* sneed eenige tirades uit de *roovers* van *Schiller* op, en er werd braaf gelagchen en geschertst. Dit pleziertogtje behoort tot de aangenaamste en vrolijkste partijtjes, welke ik in mijn leven heb bijgewoond, en als u, lieve moeder! deze brief niet verveelt, zal ik zoo vrij zijn u door de postbode *Toekomst* wel eens wederom van mij iets te laten hooren,

Uwe teederminnende Dochter,

DE EEUW.

IETS OVER HET SPREEKWOORD: DAAR ZOU DE DUIVEL OM LAGCHEN.

Men zegt, dat het eene fiksche grondtrek uit het Duivelenkarakter is, om van lagchen, tot berstens toe, te schateren wanneer wanorde, geweld, nijd, verdrukking, onregtvaardigheid en hoogmoed, het leven der menschen vergallen, dewijl deze gedrogten, uit den poel des afgronds, als getrouwe vasallen des Duivels, het rijk der duisternis met klem zoeken te schragen en tot nog toe, hoe wankel dan ook, staande houden. Maar, wij praten daar zoo over het lagchen van den *Drommel*, krek als of op zijne lachspieren, dagelijks, zulke, voor hem aangename, gewaarwordingen tokkelden. Zou er wel ooit een sterveling geleefd hebben, die het lagchen van dien leelijken bullebak gehoord heeft? De legende zegt: wis en zeker, zelfs luidkeels, den volgenden dag na het *Goslarsche* bloedbad. *Goslar*, van ouds eene vrije rijksstad, ligt in het *Brunswijksche*, waar Keizer *Hendrik de vierde*, ten jare 1063, het pinksterfeest zonde vieren; maar in dat vrome voornemen, door eene vuistbatailje, tusschen den Bisschop van *Hildesheim* en den Abt van *Fulda* en hunne onderhoorigen, zoo maar in het midden van de kerk, met geene geringe verbazing, werd te leur gesteld. Men zou zeggen, hoe is het mogelijk, dat twee zulke Hoog-Eerwaarde Heeren zoo verregaande *furieus* konden worden! Het is waar; maar het punt in geschil, hetwelk hun beider toorn, gelijk eene Schiedamsche jeneverstokerij, deed rooken, was ook al heel *delicaat*. De een betwiste den anderen den voorrang bij den Keizer: ziet daar de hoogst belangrijke *kwestie*. Eerst zocht elk, met kracht van woorden, zijn regt tot dien geliefden voorrang te staven; maar, toen die wederzijdsche staving ook, over en weder, niet voor gangbare munt werd aangenomen, begon men, op dezelfde wijs als bij de on-Hoog-Eerwaarden plagt te geschieden, al dadelijk te schelden, toen de vuisten aan elkander te vertoonen, vervolgens *suffisante* stompen toe te tellen en zoo was de vuistbatailje, waarvan wij zoo even gewaagden, in volle orde. Dat de *Hildesheimers* en *Fuldaërs*, die zich ter kerke bevonden, het ook niet onder zich lieten, maar als getrouwe leeken het voetspoor hunner kerkvoogden drukten, behoeft naauwelijks herinnerd te worden. Keizer *Hendrik* was intusschen bijster ontsticht, dat een gewijde tempel, zoo handig, in een oorlogstooneel was herschapen. Zijne Majesteit ging overeind staan en riep, met luider stem: »hé, jongens! Wat maakt jelui daar voor een heklens leven en slaat malkaar zoo ongenadig, als of het geen zeer deed; — houdt je snaters toe en laat me de armen naar beneden hangen, — de duim gelijk met de naad van de broek!" De Keizer had intusschen voor niets *gereseerd*; het was hier paarlen voor de zwijnen geworpen, en Zijne Majesteit zag zich al ras genoodzaakt, daar hij gansch ongaarne, in den geweldigen aandrang, de rondheid zijns ligchaams in de platheid van eenen spekpannekoek *gemetamorphoseerd* wilde hebben, met verdriedubbelden tred, de kerk uit te draven. Nu beklauterde de Bisschop van *Hildesheim* eene verhevene plaats in den tempel, en noodigde, van daar, zijne onderhoorigen aan, om toch onverdroten in hun aangevangen vuistwerk voort te gaan, zonder schroom voor de ontheiliging eener plaats, waar dagelijks zulke *extraatjes* niet gezien werden: dewijl het in zijn Hoog-Eerwaardes magt stond die kerk, ieder oogenblik van den dag weer te *consacreren*. De Abt van *Fulda* deed ook, zoo goed hij kon, eene korte redevoering tot *encouragement* der zijnen doch zonder goed gevolg; zij waren er om koud, en werden door de *Hiedesheimers* verslagen of gevangen genomen. Deze strijd om den voorrang deed het Duitsche bloed ter kerke uitstroomen. Na afloop van het laatste bedrijf dezer *tragedie*, werd alles gaauw weer wat opgeknapt en de tempel, des anderendaags, op nieuw ingewijd. De priester zong toen, uit volle overtuiging des harten, en, volgens loffelijker gewoonte, in het latijn: *hunc diem gloriosum fecisti Dominé*, dat is: *dezen glorierijken dag, Heere! hebt gij gemaakt*. Nu meldt de legende al verder, dat de *Duivel* dezen priesterzang, al dadelijk, met zulk eenen donderenden tegenzang beantwoordde, dat het weinig scheelde, of de verbleekte kerkschaar kreeg eene *attaque* op de zenuwen. De *Duivel* vond het niet onaardig, om zijne stem ook in het latijn door de tempelgewelven te doen bulderen. *Hunc diem bellicosum* of *cruentum ego feci*, dat is: *dezen oorlogs- of wreeden dag heb ik gemaakt*, zong hij (zoo men het zingen mogt noemen), en begon daarop zoo luidkeels te lagchen, dat men bij *consequentie* veronderstelde, dat hij, sinds die lagcherij, langen tijd aan den hik *gelaboreerd* heeft. Al, wat men in dit leven niet zeker weet wordt, door goede of vrij schuinsche inzigten, al naar het hart en hoofd gesteld is, met gissingen verrijkt, vermeerderd en op nieuw *exactelijk gecorrigeerd*, aan den man geholpen. Geen wonder dus, dat er lieden gevonden zijn geworden, die het *Goslarsche* bloedbad als de wieg en bakermat van de zegswijze: *Daar zou de Duivel om lagchen* willen beschouwd hebben.

GEORGE IV EN WALTER SCOTT.

Elke nieuwe roman van den Auteur *van Waverley*, werd in gansch Engeland, door een ieder die zich tot het beschaafd en lezend publiek rekende, op hoogen prijs gesteld, en gaf zoo lang stof tot onderhoud in de gezellige kringen, tot weer een nieuw voortbrengsel van het levendig vernuft des geachten schrijvers de belangstelling op een ander onderwerp vestigde.

Zoo overeenstemmend het algemeen gevoelen was over de, in deze romans verspreide schoonheden, de treffende schilderingen der natuur, de getrouwe voorstelling der karakters, die daarin werden afgemaald, de aaneenschakeling der onderscheidene lotgevallen, de waarheid der geschiedkundige trekken, en over het geheel met waas van oorspronkelijkheid, dat het genie des schrijvers over alles heeft verspreid; zoo weinig was men het in den beginne eens, met de beantwoording der vraag, wie toch wel de schrijver zijn mogt, daar deze nog altijd vermeed, uit het duister op te komen, en zijnen naam te doen kennen, maar elk nieuw geschrift op den titel alleen het bijvoegsel door den Schrijver *van Waverley*, droeg.

Buiten den beroemden dichter *Walter Scott*, nu algemeen genoeg als den werkelijken schrijver bekend, noemde men ook nu eens zijn broeder, dan weder een ander schrijver, die niet minder naam door dichterlijke talenten gemaakt had, en bleef het omtrent de waarheid, hoe het er mede was, immer oneens.

Toen de roman *Rob Roy* was uitgekomen, vernieuwde zich ook weder de oneenigheid, nopens den eigenlijke schrijver, en den toenmalige Prins Regent, naderhand bekend onder den naam van *George IV*, Koning van Engeland, nam een kunstgreep te baat, om *Walter Scott* uit te lokken, zich als den schrijver te doen kennen.

Hij liet zich den dichter voorstellen, en, na eenige woordenwisseling met hem over onderscheidene letterkundige onderwerpen, overhandigde hij hem eene kostbare, met zijne naamletter versierde doos, hem daarbij zeggende: »neem dit als een geschenk, dat ik voor den schrijver *van Waverley* bestemde."

Walter Scott, bedacht er zich niet op om de doos al of niet aan te nemen, maar om echter hierdoor de stilzwijgende bekentenis, dat hij in waarheid de schrijver was, te ontwijken, zeide hij, met veel tegenwoordigheid van geest; »zoo ik het ook zelf niet ben, neem ik echter dit geschenk uit handen van Uwe Koninklijke Hoogheid aan, en dank U in naam des schrijvers, daar ik voor mij zorgen zal, dat het gewis in zijne handen komt."

Stand der Maan.

7	April	LAATSTE KWARTIER.
13	»	NIEUWE MAAN.
20	»	EERSTE KWARTIER.
28	»	VOLLE MAAN.

Watergetijden

	Hoog Water.		Laag Water.	
6 ZATURDAG.	's mor.	11-15	's av.	5-15
7 ZONDAG.	»	12-00	»	6-00
8 MAANDAG.	»	12-51	»	6-51
9 DINGSDAG.	»	1-42	»	7-42

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRER.